

III. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Konsekvenser for staten

I tabellen er sammenfattet de provenumæssige effekter for staten af de enkelte forslag.

Der forventes en forbedring af statens finanser med op til ca. 150 mio. kr. årligt, dog op til ca. 110 mio. kr.

i 2003 (3/4-årseffekt). Beløbene er afrundede. Herudover vil der være en engangseffekt på Drifts-, Anlægs- og Udlånsbudgettet (DAU) på 3.500 mio. kr. i 2003. Endvidere vil der være en isoleret merudgift på 3 mio. kr. i 2003 (engangseffekt).

Provenumæssige konsekvenser for staten

Mio. kr.	I alt	De enkelte elementers bidrag til provenuet				
		En afregningskonto			Overskydende selskabsskat	Hektarstøtte
		A-kasse	Kommune	Amtskommune		
Årlig effekt i alt	Op til 150					
heraf						
1.1 Sænkning af statens saldo	Op til 100				Op til 100	
1.2 Overflytning af statslige tilgodehavender	24	24				
1.3 Rentedage						
1.3.1 Bankdage	39		39			
1.3.2 Øget indestående på statens saldo i øvrigt	32		24		5	3
1.3.3 Kompensation	(41)		(24)		(11)	(6)
1.4 Gebyrer og lign.	(7)		(7)			
1.5 Administration	(1)		(1)			
2 Engangseffekter ved systemændringer, m.v.	(3)		(3)			
3 Engangseffekter på DAU	3.500		3.500			

Anm. Alle tallene er afrundede.

() angiver minus.

Ad 1.1. Sænkning af statens saldo i Nationalbanken

Statens låneoptagelse er *ikke* baseret på, at der måned for måned, endsige med kortere intervaller optages lån, der præcist svarer til den løbende refinansiering af gæld minus overskud (eller plus underskud). Der siges derimod efter en jævn finansiering hen over året bl.a. for at undgå afhængighed af rente- og markedsforhold på bestemte tidspunkter i løbet af året.

Det betyder modsat også, at staten i nogle perioder kan have større indestående på sin konto end i andre

perioder som følge af forholdsvis store udsving i træk på likviditet. Et større indestående på statens konto i Nationalbanken vil betyde en reduktion i indskud fra pengeinstitutter i Nationalbanken. Disse indskud forventes med den korte rente, medens statens låntagning som udgangspunkt sker til en højere rente.

Tabet for Nationalbanken og staten under ét er imidlertid ikke så stort som forskellen mellem statens almindelige lånerente og den korte rente. Det skyldes, at den samlede statsgældspolitik er fastsat under hensyntagen til fast samlet restløbetid (teknisk set mere